Гарячий день втопився в нічній прозорій
млі.
Ти довго Шекспіра перекладав сьогодня —
І знав, що все це — в тьму,
в майбутнє цій землі.
В неславу й забуття...
А ніч — лунка безодня —
Дзвеніла зорями... І сторінки по одній
Ще мерехтять в очах. — І на нічнім теплі
Ти полетів у даль, туди, де вже світлів
Похмурий небосхил зорею передодня.

А хутір в сяєві — казкові лаштунки,
Мов дивний Чигирин,
де сплять гетьманські залі,
Де ти вигадуєш, бадьорий і стрункий,
Залізний стиль нових універсалів...

Прокинувсь. І перо виводить ядом спраги:
"Народе без чуття, без чести, без поваги".